

Дѣцата забѣлѣзаха това и се изсмиѣха. Минка се засрами.

Майката, за да заглади случката, запита: „Разбирашъ ли отъ нотно пѣене, моме?

— Да, госпожо! — Прошепна Минка.

— Изпѣй ни нѣкоя пѣсенъ, Минке, се обади учителката.

Минка се зачерви, помисли за минутка и се съгласи.

Дѣцата се изгледаха крадишкомъ и отново се изсмиѣха. Тѣ не вѣрваха туй сиромашкинче да може да пѣе. „О какво ли ще крѣщи!“ прошепна Вѣрка на Рускиното ухо.

Но Минка вече пѣеше. Това бѣ пѣсенъ на раздразнена, обидена ангелска душа. Това бѣ пѣсенъ, съ която дѣвойката разказваше за своята тѣжна, сирашка сѣдба . . . Дѣцата изведнажъ прѣстанаха да се смѣятъ. Влади бѣ прикованъ на мѣстото си. Вѣрка положи глава върху рѣцѣтъ си и се смири като кротко агне. Руска се бѣше прѣнесла, а госпожата замислено бѣ навела глава . . . Като сребъренъ звѣнецъ кѣнтеше ясниятъ Минкинъ гласъ. Тя го люлѣеше и сама трепереше отъ вълнение . . . Всички слушаха. Тя свърши, а дѣцата все още седѣха приковани на мѣстата си и не сваляха очи отъ божествената пѣвица, която бѣ ги омагьосала съ своитѣ вълшебни звуци . . .

— Ахъ, ти славейче! — Каза госпожата и подаде рѣка на сирачето да го поздрави.

— Защо ти никога не си ни казвала, че тѣй хубаво пѣешъ? — питаха дѣцата.